

תפלה.

את פתחי אף את לפך
זה אהל-אהבה, אחות —
ומבט זיו לך יגדה,
שחוק-גיל ועדן-שמחות.

דביר-אורה לך יפתח
ויפרח בו אביבי,
לו שפתך לי תשבע,
לו לתשד לי תלהיבי.

אל אחות, אל תראיני
מנדה, נע ברחובות,
לי מבט מלא-הרחמים
ולב לי — שבע-מכאובות.

הוי, אחות, המדת-נפשי!
האמיני לי יקרה!
גם לבי במכאוביו —
לב חמדה, לב נהרה.

תחי מנורה לך בכות-אבלי
ופני לעדן-גילי;
את סורי אף לדבירי
ושטי נא מפית-פלאי!

